

† **C O R N E L I U**
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL STRĂVECHII EPISCOPII
A HUȘILOR

**Iubitorului de Hristos cler, cuviosului cin
monahal și la toți dreptcredincioșii creștini,
Har, milă și pace de la Dumnezeu,
biruitorul morții, iar de la noi bucurie
și binecuvântare!**

Hristos a Înviat!

El mai profund și plin de mângâiere
cuvânt pe care l-au auzit oamenii de
pe acest pământ, este vestirea cea mare pe care
îngerul Domnului, coborât din cer în mormântul
cel dătător de viață, l-a adresat sfințelor femei venite
dis-de-dimineată să împlinescă cele cuvenite

mortilor: „Nu vă înspăimântați! Iisus Nazarineanul cel răstignit a înviat! Nu este aici, iată locul unde a fost pus“. (**Marcu 16. 6**).

Această putere a cuvântului, care a ieșit din mormânt, creează în noi, muritorii, cel mai mare curaj și cea mai mare mângâiere. Hristos a biruit moartea, cu moartea Lui omorând moartea noastră, iar prin Învierea Lui, viață și bucurie a adus întregii lumi.

Poate niciodată omenirea în istoria ei, de la căderea primului om și până în zilele „stăpânirii întunericului“ (**Luca 22, 53**), nu a trecut prin cele mai josnice și de nespus fapte ale urii, intoleranței, dorinței de moarte pe care I-au cerut-o Celui care a venit în lume pentru ca lumea „viață să aibă și încă din belșug“ (**Ioan 10, 10**). Nimeni nu a fost mai brutalizat, bătut, urât, defăimat, ca Mântuitorul nostru Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii, și nimănui nu i s-a răsplătit binele cu răul, așa cum am retrăit clipele calvarului trădării și părăsirii, al drumului crucii împlinit pentru salvarea fiecăruia dintre noi.

Cele mai cumplite zile ale omenirii au fost Sfintele Lui Patimi pentru mântuirea noastră: „Noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănila Lui noi toți ne-am vindecat...“ (**Isaia 53, 4-5**).

Nimeni dintre muritori nu a fost mai lovit, mai bătut și chinuit decât Cel care a venit „*vindecând toată boala și neputința din popor*“. **(Matei, 4, 23)**. În noaptea trădării, a fost chinuit cu o cruzime inimaginabilă. Setoși de răzbunare „*mai marii poporului ales*“ au cerut ca „*sângele Lui sfânt să cadă asupra lor și a copiilor lor*“, **(Matei 27, 25)**, dorind cât mai repede să se scape de El.

„*Răstignește-L!*“, acesta a fost răspunsul lor la dragostea și compasiunea Lui față de ei.

Și când au crezut că acum au scăpat de El, au mers în noaptea necunoștinței, mulțumiți că Regele iudeilor a fost pus în mormânt păzit de ostași, iar de acolo nimeni niciodată nu-L va mai putea auzi sau vedea.

În acea noapte în care conștiința lor pătată de sânge nevinovat dormea, El a biruit moartea, lăsând mormântul și puterea lui, ieșind viu pentru totdeauna, arătând că viața a învins moartea, că suferința a fost biruită prin puterea Crucii, că Golgota devine locul Învierii și că ușa mormântului este calea care duce către viață.

El se arată în ziua Învierii celor care L-au urmat, crezând în cuvintele Lui și așteptând ca după trei zile de la răstignire să învieze din morți.

Bucuria revederii cu Cel ce a fost mort, iar acum a înviat, devine o mângâiere prin care li s-a răsplătit credința. Astfel, prin taina crucii de

pe Golgota și prin mormântul Învierii, înțelegem și noi de ce imnul Învierii este cel mai mângâietor și mai încurajator, care creează în sufletul, inima și viața noastră o stare de bucurie pe care nimeni și nimic în această lume trecătoare nu o poate egala.

În acest sens înțelegem cuvintele Sfântului Maxim Mărturisitorul, care a trăit taina bucuriei Învierii scriind în veacul al VII-lea:

„Cel ce a cunoscut taina crucii și a mormântului a înțeles rațiunile celor mai înainte spuse: iar cel ce a cunoscut înțelesul tainic al Învierii a cunoscut scopul spre care Dumnezeu a întemeiat toate de mai-nainte“. (Filocalia, vol. 2, traducere de pr. prof. D. Stăniloae, București, 1993, p. 167).

Primele cuvinte rostite de Mântuitorul după Înviere au fost: *„Bucurați-vă! Nu vă temeți!“*, aceleași pe care odinioară îngerul Domnului Gavriil le-a adus Sfintei Fecioare în Nazaret. Evanghelia începe și se termină cu mesajul bucuriei. Această bucurie adusă de Mântuitorul nostru are menirea de a-i mângâia pe toți muritorii și de a alunga din sufletele lor teama de suferință și de moarte, inerente ființei umane.

Experiența unică și extraordinară a Învierii aduce în noi și în întreaga omenire, pe lângă dorința de viață fără de sfârșit, și certitudinea că Învierea lui Hristos văzând mărturisim și credem că toate cele vechi au trecut, că pentru

noi moartea a fost biruită, iar viața nu mai are sfârșit. Unde este, moarte, biruința ta? Căci a înviat Hristos, și puterea și stăpânirea morții au luat sfârșit. Bucurați-vă!

Dreptmăritori creștini,

Qesajul bucuriei Învierii Domnului din morți este temelia credinței noastre. Fără Învierea Lui, toată omenirea ar fi rămas în întunericul necunoștinței, toate ar fi urmat cursul unei vieți pline de incertitudine marcată de numeroase suferințe la care nu mai exista niciun răspuns.

Mântuitorul nostru a înviat aducând răspunsul cel mai sigur la întrebarea: Ce se alege din noi după plecarea noastră de aici. El ne asigură că cel ce crede în El, chiar dacă va muri, va trăi, așa după cum și El a murit, dar a înviat, fiind „*Domnul domnilor și Împăratul împăraților*“ **(Apocalipsa 17, 14)**.

Iar Sfântul Apostol Pavel ne încurajează în scrisoarea sa adresată Bisericii din Roma: „*de vei crede și vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și că a înviat din morți, te vei mântui*“. **(Romani 10, 9)**.

Din nefericire, marea majoritate a semenilor noștri a uitat mesajul bucuriei izvorâte din mântul Învierii Domnului și Mântuitorului

nostru. Depărtarea de Dumnezeu, prin necredință, ignoranță, atitudine dușmănoasă unul față de celălalt, realitatea morții atât de prezentă și mediatizată, creează o stare de anxietate, de teamă, psihoză și dezechilibru sufletesc. Pe lângă moartea năprasnică prematură, mai există și moartea sufletească în care se adâncesc, pierzându-se tot mai mulți semeni ai noștri.

Sfânta Înviere este biruință, bucurie a vieții și, ca atare, ea aduce tuturor mângâiere și încurajare: „*Îndrăzniți nu vă temeți!? Aproiați-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi.*“ (**Iacov 4-8**).

În aceste zile de bucurie adâncă, după o iarnă geroasă, cu greutăți și lipsuri create de o criză, ce ne afectează pe toți din pricina lăcomiei unora puțini în defavoarea celor mulți și sărmani, ne întâmpină glasul Mântuitorului nostru „*Pace vouă! Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!*“ (**Ioan 16, 33**).

Ca și creștini, fii și fiice ale Învierii Domnului, astăzi Iisus biruitorul nostru ne cheamă să devenim vestitori bucuriei Învierii. Există multe inimi triste, părăsite, bătrâni și tineri, copii și bolnavi care așteaptă semnul izbăvirii. Avem datoria ca după ce ne-am împărtășit din Trupul și Sângele lui Hristos să ducem lumina Învierii tuturor celor din nevoi, să ne apropiem de cei părăsiți, singuri, triști, bolnavi, slăbiți sufletește, să-i încurajăm arătându-le că viața a biruit, fiind

mai puternică decât moartea, că lumina lui Hristos luminează în lume și că cei care umblă în lumina Lui devin fii ai Luminii.

De la Sfânta Înviere de anul trecut, mulți dintre cei dragi sau cunoscuți nouă au plecat din această lume, mutându-se spre viața cea veșnică. Nimeni să nu mai fie trist, nimeni să nu mai plângă. Iisus Mântuitorul nostru, înviind din morți, ne-a adus siguranța revederii cu cei plecați dintre noi, El a șters lacrima de pe fața tristă a acestei lumi, și numai El ne oferă viața în locul morții, bucuria în locul întristării, mângâierea în locul suferinței, lumina în locul întunericului, pacea în locul neînțelegerilor, iertarea și uitarea răului de care toți avem nevoie fiind pătimitori, muritori și supuși stării nefirești a păcatului.

Două sunt faptele cele mai mari și hotărâtoare care au schimbat definitiv și pentru totdeauna cursul istoriei omenirii întregi, întruparea Mântuitorului și Învierea Lui din morți. Fiecare om este chemat să se veselească astăzi, căci din mormânt iertare, viață, lumină și bucurie veșnică a răsărit.

Moartea și Învierea Mântuitorului Hristos ne-au asigurat pentru totdeauna înțelegerea, puterea și triumful creștinismului în lume. Dreptul, tăria și nădejdea noastră de biruință și de mântuire stau în Crucea și Învierea lui

Hristos, Crucea și Învierea Lui sunt mântuirea și eliberarea noastră. Bucuria Învierii pe care noi o trăim intens patruzeci de zile și tot timpul anului este bucuria și nădejdea noastră de fiecare zi,

Cu salutul și mărturisirea noastră „Hristos a Înviat!“, adevărim și trăim biruința credinței noastre.

Către Hristos Cel mort și Înviat
pururea fierbinte rugător al vostru,

† **CORNELIU**
EPISCOPUL HUȘILOR